

Прибыль до внедрения сертификации:

$$P_0 = (C_0 - C_1) \cdot Q_0 = (5600 - 3300) \cdot 800 = 1840 \text{ тыс. грн.}$$

Прибыль после внедрения сертификации:

$$P_1 = (C_1 - C_2) \cdot Q_1 = (6200 - 3500) \cdot 1000 = 2700 \text{ тыс. грн.}$$

Размер дополнительной прибыли предприятия от внедрения мероприятия составит :

$$\Pi = P_1 - P_0 = 2700 - 1840 = 860 \text{ тыс. грн.}$$

Таким образом, сертификация продукции ОАО «Крымстройкомплект» позволит повысить эффективность производства, объём производства, сбыт продукции и увеличит прибыль.

Выводы

1. Управление качеством продукции на отечественных предприятиях должно осуществляться системно, т.е. на предприятии должна функционировать система управления качеством продукции, представляющая собой организа-

ционную структуру, четко распределяющую ответственность, процессы и ресурсы для управления качеством.

2. Внедрение сертификации продукции на ОАО «Крымстройкомплект» позволит достичь высокого уровня производства, обеспечения качества продукции способной конкурировать на мировом рынке.

Источники и литература

1. Пашенцев А. И., Узунов В. Н. Основные виды рисков в рыночной экономике. – Симферополь: СИЭ, 2002.
2. Пашенцев А. И. Оценка промышленных рисков на предприятии. // Культура народов Причерноморья. – Симферополь. – № 30. – 2001. – С. 51–53.

Таблица № 1. Сводные показатели расчёта экономического эффекта от проведения сертификации продукции ОАО «Крымстройкомплект»

Наименование показателей	Обозначение	Единицы измерения	Показатели варианта	
			базового	нового
Себестоимость продукции	C_1, C_2	грн./шт	3300	3500
Оптовая цена строительной продукции	Π_1, Π_2	грн./шт	5600	6200
Удельные капвложения	K_1, K_2	грн.	-	112
Выпуск продукции	A_1, A_2	шт/год	800	1000
Экономический эффект	Ξ	тыс. грн.	-	843,2

Адоньев В.А.

ОСНОВНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ МАРКЕТИНГУ В ЕНЕРГЕТИЦІ ОБЛАСТЕЙ ПІВДНЯ УКРАЇНИ

Аналізуючи сучасний стан економіки південних областей України, недоліки в організації, зокрема, паливно-енергетичного комплексу, можна відзначити необхідність впровадження ефективних маркетингових технологій. Дослідження процесів формування і розвитку маркетингових управлінських структур в енергетиці областей півдня України показує, що організаційна структура управління маркетингом представляє собою інтегрований елемент системи, на формування якого впливають цілі і особливості управління об'єктами, його місце в системі управління в цілому, застосувані методи, процеси і техніка управління, зміст і організація інформаційного забезпечення. Теперішній стан маркетингових структур є дуже далеким від оптимального. Розвиток маркетингу в сфері виробництва, розподілу та споживання енергоресурсів потребує інноваційного підходу, застосування сучасних методів та ідей.

На теперішній момент проведена значна кількість досліджень в цьому напрямку. Це, зокрема, роботи багатьох П.В. Забелін, Н.К. Моїсєвої (Москва), Н.В. Куденко (Київ), І.П. Горячек [1], А.В. Сорока [2]. Серед робіт закордонних вчених можна зазначити сучасні підходи до розвитку стратегічного маркетингу Ж.-Ж. Ламбена (Франція). Але для ефективного розвитку маркетингової системи в конкретному регіоні, необхідно врахувати регіональні особливості даної галузі. Зважаючи на вищевказане, задача розвитку маркетингу в енерге-

тиці областей півдня України є актуальною і потребує цілого комплексу наукових досліджень.

Метою представленого етапу досліджень є: аналіз особливостей сучасного стану маркетингу в паливно-енергетичному комплексі областей півдня України; формулювання та обґрунтування основних напрямів оптимізації маркетингової системи.

В результаті всебічного аналізу економіки областей півдня України, можна визначити негативні риси, які гальмують нарощування промислового потенціалу регіону, зокрема:

- важкий фінансовий стан майже половини промислових підприємств;
- застарілі технології, обладнання у більшості виробництв, які працюють без залучення інвестицій, технологічний розрив у рівнях їх розвитку через відсутність інновацій;
- висока ступінь зношеності основних засобів;
- неконкурентність більшої частини промислової продукції;
- недостатня орієнтація на виробництво продукції кінцевого споживання;
- домінування виробництв, насамперед, у легкій та машинобудівній промисловості, які працюють на давальницькій сировині;
- відсутність ефективного власника на більшості акціонерних товариств, низький рівень корпоративного управління ними;

- відсутність платоспроможного споживчого попиту і недосконалість пропозиції через недорозвиненість системи дослідження кон'юнктури ринку та маркетингу.

Стосовно до енергетичних підприємств окремих регіонів організаційна структура маркетингу повинна працювати у тісній взаємодії зі споживачами електроенергії в регіоні з метою забезпечення умов для створення конкурентноздатної продукції й послуг.

Управління маркетингом в ПЕК – це складний механізм вивчення потреб і попиту на ринку, в якому необхідно виділити:

- аналіз потенційного попиту на товари і послуги, також прогнозування потреб споживачів;
- обґрунтування оптимальних каналів просування товарів на ринок;
- управління і координація дій агропромислового виробництва під заплановані обсяги випуску асортиментної продукції;
- оптимізація структури агропромислового виробництва та його диверсифікації (збільшення асортименту за рахунок додаткових інвестицій).

Враховуючи, що маркетингова система вміщує в себе різні елементи: постачальників, конкурентів, посередників споживачів (ринки), підприємства тощо в сучасних умовах маркетинг є основним засобом досягнення поставлених цілей окремим підприємством ТЕК. Дослідження показують, що стійкий економічний розвиток України неможливий без кардинального вирішення трьох основних складових народного господарства: паливно-енергетичного комплексу, енергопостачання й енергоспоживання. Проблема регіонального управління цими трьома основними складовими в процесі реструктуризації енергетичних галузей відображає весь комплекс питань енергетичної політики.

Встановлено, що на рівні регіонів півдня України повинні бути вирішені наступні проблеми:

- об'єктивний перерозподіл досягнутого на протязі господарського циклу, економічного ефекту від діяльності підприємств ТЕК для розвитку галузі в цілому;
- підвищення надійності функціонування галузі й оптимальне використання існуючої системи оперативно-диспетчерського управління;
- сформувати ринок ПЕР областей, який би дозволив своєчасно планувати питання теплопостачання, формування єдиної системи державного регулювання і контролю за тарифами на ринку енергетики і потужностей.

Відомо, що постійне збільшення потужностей агрегатів сприяє істотному зниженню затрат на встановлений кіловат потужностей. Так, виробництво кіловат-години електроенергії агрегатом потужністю в мільйон кіловат потребуватиме на 14 відсотків палива менше, ніж агрегатом потужністю в 100 кіловат.

В ринкових умовах серед енергетичних заходів щодо підвищення технічного рівня наявного устаткування, вдосконалення технологій у всіх галузях народногосподарського комплексу важливе значення набуває модернізація – процес оновлення і вдосконалення діючого устаткування за допомогою заміни окремих механізмів і деталей більш досконалішими механізмами, пристроями і технічними розробками. Модернізація дає можливість з незначними затратами і в короткі строки підвищити продуктивність обладнання, значно збільшити обсяги виробництва і поліпшити якісні показники роботи підприємств в умовах конкуренції.

До пріоритетних напрямів нарощування енергетичних потужностей в сучасних умовах слід віднести:

- відновлення зруйнованих ГЕС з максимальним використанням існуючих гідротехнічних споруд;
- будівництво міні- і мікро гідроелектростанцій без створення додаткових водоймищ (руслевих ГЕС);
- будівництво малих ГЕС з акумулюванням води у новостворених водоймищах з подальшим комплексним використанням водних ресурсів (гідроенергетика, регулювання водостоків, розвиток рибного господарства, рекреація);
- запровадження електро- та теплогенеруючих установок з використанням енергії вітру, сонця і води (термальних вод).

Реалізація таких масштабних перетворень у галузі ПЕК повинна здійснюватися з врахуванням економічної диференціації регіонів, рівня соціальної та виробничої інфраструктури, продуктивних сил та урбанізації територій.

З цією метою важливе значення має обґрунтування основних напрямків інноваційної діяльності в галузі енергозабезпечення великих міст регіонів півдня України. Становлення та розвиток енергосистем крупних міст в Україні, як і в інших країнах колишнього СРСР засновувалося на пріоритеті принципів централізованого енергопостачання, з одного боку, і комбінованого виробництва теплової та електричної енергії, з іншого боку. При цьому визначальним критерієм є забезпечення споживачів теплом, як менш мобільним видом енергії, а виробництво електроенергії при цьому є завершальною ланкою і завершальним продуктом. Відтак комбінований спосіб виробництва виявляється економічно ефективним лише за наявності великої кількості споживачів теплової енергії, що якраз і характерно для великих міст.

Створення подібних енергосистем великих міст в колишньому СРСР фактично відбувалося в два етапи:

- 1) становлення і випробування перших енергосистем (1935 – 1941 рр);
- 2) відновлення зруйнованих та введення великих обсягів нових потужностей (1945 – 1965 рр.).

Отже, практично всі енергосистеми великих міст України, як і інших країн колишнього СРСР, в якості базових використовують технічні рішення кінця 50-х – початку 60-х рр. XX ст. На сьогоднішній день вони мають надзвичайно високий ступінь зносу, їх розподільчі потужності характери-

зуються високим рівнем втрат теплової та електричної енергії при передачі. З іншого боку, система забезпечення оплати за використану енергію не відповідає умовам ринкової економіки, внаслідок чого платежі не надходять у повному обсязі.

Таким чином, основні напрямки інноваційного процесу в галузі енергозабезпечення можна визначити як:

- відновлення зношених потужностей з виробництва теплової й електроенергії та поступова заміна застарілого обладнання на технологічно нове;
- розробка і впровадження заходів, спрямованих на зменшення негативного впливу підприємств ПЕК на навколишнє природне середовище;
- впровадження нових матеріалів, що будуть застосовуватися при монтажі енерго- та теплопередавальних мереж, з метою зменшення втрат енергії;
- оптимізація роботи із споживачами, спрямована на більш повне надходження коштів за використану теплову та електричну енергію.

Адоньев Е.А.

ОСНОВНІ НАПРЯМИ ІНВЕСТИЦІЙНОГО ТА ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ РЕГІОНІВ ПІВДНЯ УКРАЇНИ

В теперішній час стійке соціально-економічне зростання будь-якого регіону та країни в цілому потребує нарощування інвестиційних та інноваційних ресурсів, послідовного підвищення частки капітальних вкладень до вартості основних фондів, впровадження інновацій в усі галузі регіону. При цьому перспективна політика розвитку економіки та соціальної сфери регіонів повинна в першу чергу базуватися на врахуванні комплексу факторів сприятливого та лімітуючого характеру. Але на сучасному етапі структура та обсяги інвестицій та інновацій дуже далекі від оптимальних. Це призводить до негативних процесів у всіх галузях та в економіці в цілому. Однією з головних причин гальмування інвестиційних та інноваційних процесів є недостатній аналіз та врахування регіональних особливостей. Кожен регіон є неповторним і потребує ретельного вивчення місцевих умов впровадження інвестицій та інновацій. Таким чином, необхідний всебічний аналіз регіональних особливостей, зокрема, ресурсного потенціалу, еколого-економічного та кліматичного, транспортного, географічного демографічного та ін.

В цілому, проблемою раціональної організації та активізації інноваційно-інвестиційних процесів займалися такі вчені, як Н.М. Мова, В.О. Хаустов, Л.Я. Тканка [1,2]. Стосовно окремих аспектів даної проблеми, існують значні розробки В.О. Крючкова, Є.М. Сича, зокрема, з інноваційно-інвестиційного розвитку залізничного транспорту [3, 4].

Дослідження, проведені на теперішній час, не дають всієї повноти інформації, необхідної для оптимізації інвестиційних та інноваційних процесів в південних областях України. Таким чином, всебічний аналіз інвестиційних та інноваційних особливостей кожного регіону є актуальною задачею.

Зважаючи на вищевказане, метою представленого етапу дослідження є виявлення основних на-

викристання розроблених підходів дозволить значно поліпшити стан паливно-енергетичного комплексу областей півдня України, підвищити енергобезпеку регіону.

Джерела та література

1. Горячек І.П. Стратегічне планування: функція менеджменту // Економіка. Фінанси. Право. – 2000. – № 2. – С. 16–21.
2. Сорока А.В. Стратегічний Аналіз діяльності інвестиційних фондів // Проблеми удосконалення бухгалтерського обліку в умовах ринкової економіки. Зб. матеріалів міжнар. наук.-практ. конференції. – Полтава: ПКІ, 1999. – С. 217–220.
3. Ламбен Ж.-Ж. Стратегический маркетинг. Европейская перспектива / Пер. с франц. – СПб.: Наука, 1996.

прямів покращення інвестиційного та інноваційного клімату такого південного регіону, як Одеська область. Для досягнення поставленої мети необхідно провести всебічний системний аналіз регіональних особливостей.

Одеська область розташована на крайньому південному заході України. За площею (33,3 тис. кв. км.) вона займає перше місце в Україні і простягається від моря на північ на 200–250 км. Морське узбережжя області сягає у довжину 300 км.

Головна особливість економіко-географічного положення області – її приморське та прикордонне розташування. Широкий вихід до Азово-чорноморського басейну і до великих річних магістралей – Дунаю, Дністру, Дніпру, Дону визначають її переваги у транспортно-географічному положенні. Ефективні водні шляхи виводять потенційні зв'язки області практично до всіх частин світу.

З географічним положенням у степовій та лісостеповій природних зонах пов'язане її головне природне багатство – значні агропромислові ресурси, а з її приморським положенням – міцний рекреаційний потенціал. Область володіє вагомим природним потенціалом для санаторно-курортного лікування та оздоровлення людей, який за своєю економічною віддачею може перетворити рекреаційну сферу в одну із провідних галузей економіки.

Поряд з існуванням зазначених вище переваг необхідно врахувати реальні фактори лімітуючого (релаксантичного) характеру. Серед них:

- відсутність необхідної бази врегулювання взаємовідносин між центром і регіонами та здійснення ефективної державної регіональної політики;
- складні умови проживання працездатного населення окремих регіонів, існуючий ризик життєдіяльності населення. Так, значна частина території